

(ایران سفر وشم)

گزند میادد ای مدت ارام
ص عم گرسوم زن گفته به نام
ب خود برقا غدر بنویس ای ایران
که که زن گودم من ده ایران

در آن ای ایران سفر وشم

چه از زان نمک ایران می خودم

سایع وقت این دهان زناده
زنوع حامیم گستاخاده
اگر می سرمی لز ایران برستان
کتنه از زنده ای ایران بریان

دلمن باخ دکهان سفر وشم

چه از زان نمک ایران سو وشم

چه از در را کنم زلر دریان
شوم ای از ده دل ای ایران
بیم از خرز طرف هم پر کنم (ای ایران)
که بن از بله ای ایران خود را کنم صورت

من تر دخواست دکهان سو وشم

چه از دهان نمک ایران سو وشم

شم خواهان در از ایران زنده ای ای خواهیم خان

ز نهر رهیا بود در گردم

ظلت رضه دور از نور گردم

سر و سان سالان سو وشم

چه از زان نمک ایران سو وشم

سی بولدم از سرمه خواه

مرا بـ مـ دـ اـ رـ اـ

زـ تـ اـ زـ لـ بـ مـ دـ لـ زـ بـ اـ زـ

مرا بـ مـ دـ رـ کـ حـ کـ اـ

باـ غـ نـ هـ رـ اـ سـ دـ عـ اـ زـ رـ اـ سـ

حـ کـ اـ رـ زـ اـ نـ بـ دـ اـ رـ اـ سـ

دوـ هـ دـ قـ هـ زـ بـ کـ

بـ دـ بـ لـ اـ زـ نـ دـ بـ لـ اـ لـ

سـ اـ عـ هـ بـ فـ لـ اـ رـ سـ دـ سـ اـ سـ

سـ رـ بـ دـ لـ تـ قـ حـ اـ رـ اـ نـ

بـ دـ تـ هـ کـ وـ عـ اـ زـ سـ

حـ کـ اـ رـ زـ اـ نـ بـ دـ اـ لـ سـ

بـ کـ بـ ۲۲ سـ ۷ مـ ۱۹۶۷

۴۱

لی موسی و ناصر
و علی و علی کریم
کاظمی و علی کاظمی
علی مسعودی